

הנה לאחר שהוכחנו במאמר הקודם בפשטות, שמכשפי האופל אגרו, למדו, נטמעו, וטמאו את עם ישראל בדיעות מהובלות ומצחינות שנלקחו מספרים חיצוניים, כגון חנוך החבשי, אמונת הצאביים שכנגדם נלחם אבינו הראשון, הלא הוא אברהם אבינו. וכן ראינו כיצד מכשפי האופל מעודדים את האמנה במאגיה ומיסטיקה ועוד ועוד מהבליהם הקשים הארורים שמרהיבים עוז כנגד תורתנו הקדושה.

קעת אבקש להציג לפני הקוראים את נחיתות ועילגות הזיות ספר האופל הטמא, שהוכנס וחדר לעם ישראל בעורמה ובנוכלות גדולה, עד שבני אדם חושבים שזה הספר המתועב ניתן במעמד הר סיני.

באתר "אשובה" [אמותה], תרגמו את הספר הטמא לשפה העברית, והזהירו בלשון זו: "אזהרה - אדם שלא מילא כרסו ש"ס ופוסקים אסור בלימוד לעומק של ספר הזוהר ומותר רק בגירסא (קריאה ללא ניסיון הבנה), כל תיאור של הקדוש ברוך, אינו אלא כוונה לסודות שמדברים בעולמות העליונים והשם יתברך אין לו גוף או דמות הגוף, לא גשמי ולא רוחני חס ושולם. התרגום איננו בא להסביר את הסודות שנמצאים בספר הזוהר". ע"כ.

והנה חלק מן ערמתם של המכשפים, הוא להיות בגדר חזירים ממש, אמנם יודעים לצעוק ולומר, "כשרים אנו", שלאחר שתיארוהו במושגים נבזיים, חילקו אותו לגורמים, דימו אותו יתברך למשכבי אשה בעילות ומשגלים, רחם וכיצים, שפיכות זרע וכיוצא, הנה חושבים הם שבכמה מילים שיכתבו על הטומאה הרצוצה שלהם, בזה ינקו את ערמתם ונכלותם וסכלותם. אבל לא היא, עם ישראל מתעורה, ובקרוב יתעורה, וכל זה על מנת לשרש את הטמא הזוהרי מקרבו, ולשים את הספר הזה עמוק באדמה שממנה הוא בא.

ולא רק ממשיכי דרכם של המינים החזירים הנרצעים והמשומדים, ניסו לצעוק, "כשרים אנו", אלא אף המכשף הפנאני עצמו כותב הזוהר הטמא, בתוך דבריו מביא "דברי אמת", וכל זה על מנת שהפתאים יוכלו לצעוק ולומר "הנה תראה מה הוא כתב, אם זה היה שקר כיצד כתב אמת"? והם לא יבינו בחשיכה יתהלכו, שכך היא ערמתם של המכשפים הארורים, משתמשים באמת על מנת להחדיר את השקר הגס והנורא!

ושימו לב את הביזוי שנאמר באתר "אשובה", "אדם שלא מילא כרסו ש"ס ופוסקים אסור בלימוד וכו'", כלומר לימוד ש"ס ופוסקים, אינו מתקרב כלל לידיעת הזיווגים של המכשף הטמא, לימוד ש"ס ופוסקים מצריך פחות עיון ופחות שכל חריף מאשר דבריו של הטמא הזוהרי. ובעצם במילים אלו, אנו מוצאים כפירה עצומה והכחשת דת האמת, היא מסורת חז"ל התלמוד והמשנה, והפכו את ספר האופל לספר עמוק וקשה להבנה, בזמן שהנחיתות של זה הספר צועקת ומרקיעה עד לשמים!

ועוד זאת החציפו בגסות הרוח ואמרו, "מותר רק בגירסא", כלומר יש סגולה מאגית ופגאנית לגרום בספר עבודה זרה כי זה מטהר את הנפש ומרחיק את המזיקים המדומיינים

של המכשפים הטמאים הזוהרים. וכמו שהמשחית הגדול חושך אליהו "הגאון" הפוחז הגדול, מעליל עלילות בתורת ה', ומשדל בני אדם לזבוח ל-לילית הטמאה, ומורה לכל זוג לשים מים אחרונים לכבוד הפגאנית לילית. וכבר הארכתי והבאתי חלק מהבליהם והביזוי של המקובלים כלפי חז"ל כאן: "הרשב"ש - כובי הקבלה החדשה והבליהם" | "ספירות" - שיבוש וכפירה באל יתברך - החירוף כלפי חז"ל | חלק א".

כמו כן הארכתי על שיקוץ מאיר אליהו כבר בחמשה מאמרים, כפי שניתן לראות כאן: "מאיר אליהו - מבשף פגאני שחצן". ועוד היד נטויה, ובימים אלו אני כותב על דברי הבל פיו הטמא עוד כמה מאמרים חשובים אשר יגרמו להמון אנשים לזרוק את השיקוץ הזה מהם למרחק גדול מאוד.

וכעת מצאתי בספר של קורדובירו (אור נערב עמוד לד) שכתב בזה"ל: "... כי שבח שמשבחים מלאכי השרת להקב"ה, אינו על שאר חלקי התורה כלל ועיקר, אלא על סוד השם לבד. ועוד אין ספק, כי העוסק בסוד השם [בקבלה הטמאה הארוכה מפי הנבורה] גורם שבח הקב"ה מפי מלאכיו, מה שאינו גורם העוסק בשאר חלקי התורה. ונתבאר בתיקונים [קלקולים של הזוהר הטמא] פעמים אין מספר, כי מעלת בעלי קבלה [הטמאה] גדולה על בעלי מקרא ובעלי משנה חלק רב [כלומר מי שלומד את ספר הזוהר ולומד את הקבלה הטמאה, חלקו רב יותר ממי שעמל במשנה ובתלמוד]. ומתבאר במקומות מחולפים, כי מארי מקרא, להם מדרגה בסוד העשיה, ומארי משנה בסוד היצירה, ומארי קבלה בסוד הבריאה". עכ"ל.

והנה די לכל חכם להבין כמה דבריו הם דברי כפירה עצומה והחשבת דת האמת היא מסורת חז"ל בעלי המשנה ובעלי התלמוד. וכבר בראש דבריו אפשר לקבל זעזוע עמוק וקשה על ביזוי דברי רבותינו מחברי המשנה והתלמוד ועל נתינת הדופי בהם, כי המובן מתוך דבריו של קורדובירו, כי המלאכים לא משבחים את הבורא יתברך כאשר בני אדם לומדים משנה ותלמוד ומפלפלים בהלכה. ואפילו בני אדם שמתבוננים במעשה בראשית, המלאכים עומדים דוממים, עצובים, נפולים, עצבנים, ולא שמחים. אלא רק בדבר אחד משבחים הם את הבורא. במה? כאשר עוסקים בספר הטמא זוהר, וכאשר גורמים ליחודים בשמים, לזיווגים טמאים וארורים, ומיץ של זבל פגאני וארוך, רק אז המלאכים משבחים את הבורא על בורים ועמי ארצות שחרפו והכעיסו כלפי שמיא!

ולא רק שדבריו כפירה עצומה ונוראה הצריכים קריעה בשם מלכות, אלא בדבריו אלו העליל דופי במסורת משה רבינו במשנה ובתלמוד, וכל הקורא דברים אלו ומאמין להם, הרי בעיניו מעלת המשנה והתלמוד פחותה היא מאוד. ועוד הוא כותב זאת במפורש: "מה שאינו גורם העוסק בשאר חלקי התורה".

כלומר, כל רבותינו הגאונים, הרס"ג, הרמב"ם, הרי"ף, רב האי גאון, רב שרירא גאון, כל האמוראים, כל אלו אינם גורמים שבח להקב"ה על ידי מלאכיו! ואיני יודע את נפשי מרוב צער אשר בדבריו, וצערי עמוק וקשה לא רק על דברי הכפירה שכתב, אלא על הולכת שולל

את עמינו הטהור, בחושבם כי הקבלה המזוהמת והאלילית היא לימוד גבוה וחשוב! ולא ידעו ולא יבינו כי מדובר בעבודה זרה ומינות!

אלא שכל זה מהיכן הגיע לו? מהטמא המכשף הזוהרי שאמר כמה פעמים בקלקולים (תיקונים) "כי מעלת בעלי הקבלה גדולה על בעלי מקרא ובעלי משנה חלק רב". ואלו המילים בלבד מספיקים על מנת לחתום כי ספר הזוהר הוא שרץ ושקץ פגאני שמקומו עמוק באדמה שממנה הוא בא. בכל אופן אנו נחל בסקירה של ספר האופל, נביא דוגמאות מתוך דברי הטמאים ששיקרו על עם ישראל באחד מן השקרים הכי גדולים שהיו אי פעם בהיסטוריה של העם הטהור הזה, ובעזרת ה' נצליח לבער עבודה זרה מקרבנו.

"פתיחת ספר האופל - כשושנה בין החוחים - שיבושי זמן בספר האופל"

דוגמה א:

אמר הטמא ופתח (זוהר הקדמה א): "רבי חֲזַקְיָה פִתַּח, בְּתוֹב (שיר השירים ב) "כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחֻחִים". מי הַשׁוֹשְׁנָה? זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, מְשׁוּם יוֹשֵׁי "שׁוֹשְׁנָה" וַיֵּשׁ "שׁוֹשְׁנָה". מִה הַשׁוֹשְׁנָה שְׁהִיא בֵּין הַחֻחִים יֵשׁ בְּהָ אָדָם וְלֶבֶן, אִף בְּכֶסֶת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בְּהָ דִין וְרַחֲמִים. מִה שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בְּהָ שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵי עָלִים - אִף בְּכֶסֶת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵי מִדּוֹת רַחֲמִים שְׁמִקִּיפּוֹת אוֹתָהּ מִכָּל צַדְדֶיהָ. אִף אֱלֹהִים שֶׁל כָּאן, מִשְׁעָה שְׁנוֹפֵר, הוֹצִיא שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵי תְבוֹת לְהַקְיֵף אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְלִשְׁמֹר אוֹתָהּ". ע"כ. והנה ראשית כל, רבי חזקיה הנזכר כאן, הוא אמורא! או אמורא ארץ ישראל שהיה מראשוני הדור הראשון. או שמא מדובר ברבי חזקיה, שהיה אמורא בבלי בדור השני - השלישי. בן בתו של רב. מובא בבבלי (סוכה מ"ד ע"ב), שהוא ואחיו אייבו הביאו ערכה לפני רב. אבל בשום אופן לא היה זה תנא שהיה חי בדורו של רשב"י.

אז כיצד יעלה על הדעת שרבי שמעון בר יוחאי התנא הטהור, שעל פי המכשפים הטמאים כתב את ספר האופל, כיצד הוא למד דרש ונשא עם מי שעוד לא היה חי? אלא ודאי הוא וברור הדבר, כי מכשפי האופל כלל לא היו בקיאים ולא מבדילים מי הוא נחשב לאמורא ומי נחשב לתנא. וכבר כתבתי באחד מן המאמרים על הכלב הפגאני "אורי חנניה" שר"י יש"ו, והוכחתי ללא כל ספק שספר האופל אינו שייך לרשב"י ולא לבנו חלילה להם. לחץ כאן להכנס למאמר: "כלב נובח לא נושך - אורי חנניה שר"י - ספר זוהר = מינות ועבודה זרה. (חלק ב)".

וזה חלק מן הדברים שהובאו שם: ברם פשוט ומוכת, שספר האופל לא נכתב על ידי רשב"י ולא על ידי בנו, ולא על ידי מישהו מן התנאים ולא מן האמוראים. זאת מכמה טעמים פשוטים:

א) רשב"י אומר מפורש בתלמוד (בבלי סנהדרין סג) "אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: והלא כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר בלתי לה' לבדו!". ע"כ. ואם רשב"י

תנא דידן אמר את אלו הדברים, האם יעלה על הדעת כי יאמר על האל יתברך "קצר אפים", ויאמר שהבורא יתברך הוא, "אבא" - "אמא" - "בן" - "בת". אלא ודאי מדובר בספר פרו נוצרי - ושמו החדש הצריך להיות שגור בפי כל, הוא "ספר החושך והאופל".

ב) חרף העובדה ש-1100 שנה מזמן רשב"י אף אחד ואפילו לא פוסק אחד, הזכיר ספר זה במשך אלף השנים, מעידה על תוכנית זדונית של נוכלים מכשפים ארורים, שייחסו לרשב"י הטחור תועבה וניאויץ כלפי שמים. ומה שאומרים, שספר זה היה נסתה, וידעו חכמי ישראל מספר זה ולא רצו לפרסם וכו'. הנה הכסילים הללו מייחסים לגדולי ישראל מגרעת והחטאת הרבים, שכן המונע תורה מישראל מחטיא אותו חטא גדול! ואם ידעו אותם הגאונים, וראשוני הראשונים מספר המינות הלזוה? מדוע חסכו לשונם מלדבר? מדוע מנעו מעם ישראל כזו תורה? ושלא נדבר על השטות שמייחסים להרמב"ם אגרת מזוייפת בשם, "מגילת סתרים". וכל המכיר והיודע בלשונו של הרמב"ם מזהה את זיפו ואת מינותו של אגרת זו.

ג) בספר האופל מובא שרשב"י מדבר עם אמוראים, הכיצד זה יתכן? רשב"י היה קודם להם ב-150 שנה? ואף חיים ויטאל מודה לזה. ותירץ ענין זה בספרו (ע"ע עמוד יד' הקדמה טור שמאל): שרשב"י היה רואה ברוח הקודש וכל דבריו ברוח הקודש, והיה רואה בעיניו כל נשמות החכמים, וגם אותם העתידים להיבראות. כלומר לפי דעתו, רשב"י דיבר עם נשמות אמוראים לפני שנולדו לעולם! ומי פתי יאמין לדברי השטות הזו? מי פתי יסור לדברי ההבל הללו? אדם ידבר עם נשמה שעוד לא נולדה? מה זה השטות הזו?! וכבר הארכנו הוכחנו וכתבנו על דבריו של חיים ויטאל כמה שכתב שבחים על האר"י, שבוודאי דבריו הם כפירה ביסודות הדת. וכל מה שסופר על האר"י וכל מה שנבנה על דמותו, לא היה ולא נברא. והנה המאמרים לפניכם: "הנסתרות לה' אלקינו - מי יודע מחשבות הלב".

וכן הובאו דבריו בשער ההקדמות (עמוד ד' טור ימיני): "וז'ל, ... והנה יש מוציאי דיבה על ספר הזוהר באומרים, כי הנה באיש הקדמת התיקונים ... כתב ... מאמר של אותו אמורא ... ומי פתי יסור הנה ישגיה ויראה, כי כל דברי רשב"י הם ברוח הקדוש, והיה רואה בעיניו כל נשמות החכמים, אף אותם העתידים להבראות". ע"כ. ובאמת שאיני יודע את נפשי מרוב השקר הגס אשר יש כאן, וכיצד עם חכם מקבל תירוץ כזה קלוש ורדוד? כיצד ניתן להעלות על לב הגיוני, שרשב"י דיבר עם נשמה שעתידיה להיוולד? מה הוא אלהים? כתוב רק על הבורא יתברך שדווקא לפניו הכל צפוי! וגם כאשר אמרו הכל צפוי לפניו יתברך, אמרו, "הרשות נתונה!"

כמו שאמרו במשנה (משנה מסכת אבות פרק ג משנה טו): "הכל צפוי! והרשות נתונה וכטוב העולם נדון והכל לפי רוב המעשה". עכ"ל. והרי שרק לפניו יתברך הכל צפוי! ורבי הקדוש היה צריך להוסיף, "הכל צפוי לבורא ולרשב"י וכו'. ואין צריך להאריך בראיות על מנת לסתור גיבוכי שטויות! ברם מתוך תשובתו של ויטאל ניכר, כי היו לו הרבה מאוד מתנגדים בדורו שהקשו לפניו הדברים, אולם השעה שיחקה להם. והגיע הזמן לפתוח את התיבה שהיתה נעולה זה מאות בשנים.

ד) בספר האופל מובא ענין ה-"נצרות". כמו שאמר המכשף (זוהר חדש כרך ב (מגילות) מגילת רות דף לב עמוד א): "ועל דא כתיב [ישעי' י"ה] כי משורש נחש יצא צפע. ועל דא אם אמר לך יצר הרע חטא ושכב עם הבהמה אל תאמן בו. וע"ד אית שדין יהודאין וישמעאלים ונוצרים והגדולה לבני עשו וישמעאלים. ומאיזה מקום היא מן הגופות שלהם שהם אחים עמנו מן הגוף ולא מנשמה ולא מן רוח ולא מנפש ולא מנשמתא לנשמתא". ע"כ דברי המכשף. וכיצד יתכן שרשב"י או חבריו מזכירים את המילה, "נצרות"? הרי הנצרות עוד לא היתה קיימת בזמן רשב"י!

כל אלו הסתירות, הם רק על קצה המזלג מהשיבושים הנוראים שבספר האופל. לכן התשובה בקצרה לכלב הפאנזי אורי שר"י: "ספר האופל לא נכתב בידי רשב"י!". וכל זמן שהכסיל הזה קיים בעולם הינו מכעים לפניו יתברך, ומעליל על רשב"י עלילות ודברי תוהו! ובאבוד רשעים רינה!

ה) מבואר במדרש קללת רשב"י (בראשית רבה פרשה כו סימן ה): "ויראו בני האלהים, רבי שמעון בן יוחאי קרא להון בני דייניא. רבי שמעון בן יוחאי מקלל לכל מאן דקרא להון בני אלהיא". ובספר האופל מבואר שמלאכים ממש נפלו עם בנות האדם. והאם רשב"י יקלל את עצמו? אלא וודאי כי מכשפי האופל נעלם מעיניהם שרשב"י האמיתי הטהור, בעצמו מקלל דיעות אלו שהובאו בספר חנוך, ולכן נחשב הוא לספר חיצוני, שהקורא בו אין לו חלק לעולם הבא, וכך מי שקורא ולומד בספר האופל, וחושב שמדובר בספר "קדוש", ולאמיתו של דבר מדובר בספר פרו נוצרי אלילי ומתועב.

ולפני שנמשיך לסקור ולסרוק את דברי המכשפים הטמאים, יש להקדיש מאמר זה ולדבר ענין שיבושי הזמן יותר בהרחבה. יש להודות לאחד מן החברים שעשה מחקר בנושא והעלה את הדברים על הכתב:

שיבושי זמן - דוגמה א':

בספר האופל אנו מוצאים את הסיפור הבא: "רבי חייא היה הולך לרבי שמעון לטבריה, והיו עמו רבי יעקב בר אידי ורבי ייסא הקטן. עד שהיו הולכים, אמר רבי ייסא לרבי חייא, תמוה מה שכתוב (מלכים א) ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באכלי שלחנך וגו'. אם כך, כל טוב וְאִמְתָּ לְאָבֶל על שלחנו ולא יותר, משאמר כאן והיו באכלי שלחנך. ועוד, לא כבוד המלך הוא שיאכל איש אחר על שלחן המלך, ולא צריך זה אלא המלך לבדו, וכל הגדולים שלו סביבו למטה ממנו...". (ספר הזוהר. פרשת תרומה).

לפי סיפור זה, רבי חייא הלך יחד עם רבי יעקב בר אידי ורבי ייסא הקטן לבקר את רבי שמעון בר יוחאי בטבריה. הבעיה בסיפור זה היא, שרבי יעקב בר אידי היה אמורא מהדור השני לחכמי ארץ ישראל, תלמידו של רבי יוחנן ולא חי בימיו של רשב"י, אשר נפטר עשרות שנים קודם לכן. על-כן, לא ייתכן שרבי יעקב בר אידי הלך לבקר את רשב"י. שמו של רבי

יעקב בר אידי, אשר כאמור חי עשרות שנים אחר מותו של רשב"י, מופיע עוד כמה פעמים בזוהר ולכן לא ייתכן שחלקים אלו בזוהר נכתבו ע"י רשב"י או תלמידיו.

שיבושי זמן – דוגמה ב':

בסיפור הבא המופיע בספר הזוהר מסופר כי רבי שמעון בר-יוחאי הלך פעם עם רב ספרא בדרך ובירך אותו שיהיה לו בן אריה בתורה והבן הזה חי בימיו של רשב"י: "בְּשִׁהֲגִיעוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִים עֵינָיו וְרָא אֶת אֹתָם. אָמַר, מִסְתַּפֵּל הֵייתִי בְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה, וְרָאִיתִי אֶתְכֶם שְׁנֵי יָמִים וְלֵילָה שֶׁהֵייתֶם בְּמִשְׁכְּנֵנוּ שֶׁל אוֹתוֹ נֶעַר מִטְטְרוֹן, וְאוֹתוֹ נֶעַר הָיָה מְלַמֵּד אֶתְכֶם סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים בְּשִׁמְחַת הַתּוֹרָה. אֲשָׁרֵי חֲלֻקְכֶם בְּנֵי! סִדְרוּ מִלֵּם אֶת הַדְּבָרִים לְפָנָיו, וְסָחוּ לוֹ אֶת הַמַּעֲשֶׂה. אָמַר לָהֶם, אֲשָׁרֵיכֶם וְאֲשָׁרֵי חֲלֻקֵי, שֶׁהָרִיעִי נִזְכָּר יוֹם אֶחָד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ עִמִּי בְּדֶרֶךְ רַב סְפָרָא אָבִיו, וּבְרַכְתִּי אוֹתוֹ כְּאִשֶּׁר נִפְרַד מִמֶּנִּי שֶׁהָיָה לוֹ בֶּן אַרְיָה בְּתוֹרָה, וְלֹא בְּרַכְתִּי אוֹתוֹ שֶׁהוּא יִזְכֶּה בּוֹ. אֲשָׁרֵי חֲלֻקְכֶם בְּנֵי, עֲלֵיכֶם כְּתוּב (ישעיה נד) וְכָל בְּנֵיךְ לְמוֹנֵי ה'..." (ספר הזוהר. פרשת תרומה דף קסט עמוד ב). כמובן שהסיפור שקרי. רב ספרא, היה אמורא בבלי מהדור הרביעי ונולד כמאה שנים ואולי אף יותר אחר מותו של רבי שמעון בר יוחאי, לכן לא ייתכן שרשב"י פגש אותו וכטח לא את הבן שלו.

שיבושי זמן – דוגמה ג':

דמות מוכרת מספר הזוהר היא דמותו של רבי פנחס בן יאיר. לפי ספר הזוהר רבי פנחס בן יאיר היה החם של רשב"י, כלומר אבי אשתו של רבי שמעון בר יוחאי. הנה כאן על-פי דברי הזוהר: "אשריך רבי שמעון ואשרי חלקך וחלקם של אלו החברים שיושבים לפניך, כמה דרגות התקנו לכם לעולם הבא, כמה נרות של אורות עתידים להאיר לכם. ובוא וראה יום זה בגללך התעטרו חמישים כתרים לרבי פנחס חמך..." (זוהר – האדרא רבא כרך ג במדבר פרשת נשא דף קמד עמוד ב). כלומר, על-פי ספר הזוהר רבי פנחס חמו של רבי שמעון היה.

הנה כאן עוד דוגמא לפיה כותב ספר הזוהר חשב שרבי פנחס בן יאיר היה חמו של רשב"י: "רבי פנחס היה הולך לראות את בתו, אשתו של רבי שמעון, שהיתה חולה, והיו הולכים אתו החברים, והוא רכב על חמורו. עד שהיה הולך בדרך, פגע בשני ערבים. אמר להם, בשדה זה התעורר קול מימי העולם. אמרו לו, מימי העולם אין אנו יודעים, מימינו אנו יודעים. שהרי יום אחד היו אותם לסטים מקפחים דרבים של אנשים באותו שדה, ופגעו באותם יהודים ורצו לקפחם, ונשמע מרחוק בשדה הזה קול החמור הזה שנער פעמים, ויבא שלהבת אש באותו קול {{באותו שדה}} ושרף אותם, ונצלו אותם יהודים. אמר להם, ערבים, בדרך זה שאמרתם לי, תנצלו יום זה מלסטים אחרים שמחכים לכם בדרך..." (זוהר כרך ג במדבר פרשת בלק דף ר עמוד ב). כלומר, על-פי סיפור זה, המופיע בספר הזוהר, בתו של רבי פנחס בן יאיר היתה אשתו של רבי שמעון בר יוחאי.

וכן דוגמה נוספת: "אמר רבי שמעון, ברוך בני להקדוש ברוך הוא, עליך נאמר (משלי ב),

כה) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. ישמח אביך - שלמעלה. ואמך - זו פגסת ישך אל ותגל יולדתך - זו בתו של רבי פנחס בן יאיר החסיד. (זוהר כרך ג במדבר פרשת פנחס דף רמ עמוד ב). גם לפי מאמר זה מספר הזוהר ביתו של רבי פנחס בן יאיר הייתה אם בנו של רבי שמעון בר יוחאי.

אלא, שרבי פנחס בו יאיר לא היה החם של רשב"י, אלא החתן שלו. רבי פנחס בן יאיר היה בעל בתו של רשב"י ולא אבי אשת רשב"י. איך אנחנו יודעים? כי זה כתוב במפורש בתלמוד בסיפור רשב"י והמערה: "...יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם! נפקו, כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר - הוה מסי רבי שמעון. אמר לו: בני, די לעולם אני ואתה. בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא, ורהיט בין השמשות. אמרו ליה: הני למה לך? - אמר להו: לכבוד שבת. - ותיסגי לך בחד? - חד כנגד זכור, וחד כנגד שמורה - אמר ליה לבריה: חזי כמה חביבין מצות על ישראל! יתיב דעתייהו. שמע רבי פנחס בן יאיר חתניה ונפק לאפיה, עייליה לבי בניה הוה קא אריך ליה לבישריה, חזי דהוה ביה פילי בגופיה, הוה קא בכי, וקא נתרו דמעת עיניה וקמצוחא ליה." (תלמוד בבלי מסכת שבת דף לג עמוד ב).

מכאן שפנחס בן יאיר היה חתנו של רשב"י. וכן, לפי המתואר בחז"ל רבי פנחס בן יאיר היה בן דורו של רבי אלעזר בנו של רבי שמעון, כך שלא ייתכן לומר שהסבא, רבי פנחס, יהיה באותו הגיל כמו הנכד רבי אלעזר. הנה דוגמא: "מעשה בר' ור' ישמעאל בר' יוסי ור' אליעזר הקפר ששבתו בחנות של פזי בלוד, והיה ר' פנחס בן יאיר יושב לפניהן, אמרו לו אשקלון מה אתם בה...". (תוספתא מסכת אהלות פרק יח).

על פי מקור זה רבי פנחס בן יאיר ישב לפני רבי יהודה הנשיא, רבי ישמעאל ורבי אליעזר הקפר, כלומר היה תלמידם. ומכון ששלושת החכמים הללו: רבי יהודה הנשיא, רבי ישמעאל ברבי יוסי ורבי אליעזר הקפר חיו בדור שאחרי רשב"י, הרי לא ניתן לומר שהחם של רשב"י, רבי פנחס בן יאיר, יהיה תלמידם.

שיבושי זמן - דוגמה ד':

במאמר המוצג כאן ומופיע בספר הזוהר, מתואר, כי רבי שמעון בר-יוחאי אומר דברים בשם רב יבא סבא: "ואמר רבי יהודה פתיב ויולד בדמותו (עי' בס"ט) כצלמו משמע דבגין אחרנין לא הוו (בדמותו כצלמו ומלה דא הוא) בדיוקנא דיליה. ודא בדמותו כצלמו בתיקונא דגנפא ובתיקונא דנפשא בארץ מישר. (נ"א ומלה דא הוא כמה דאתמר. ואמר רבי אבא משמיה דרבי ייסא) קמה דאמר רבי שמעון משמיה דרב יבא סבא בגין אחרנין באתד בקותא דזוהמא דנחש וההוא דרכיב ביה דאיהו סמאל הוו. ובגיני כך לא הנה בדיוקנא דאדם. ואי תימא הא אמרת דהכל מסטרא אחרא הנה. הכי הוא. אכל תרווייהו לא הוו בדיוקנא דלתתא..". (זוהר כרך א בראשית פרשת בראשית דף נה עמוד א).

רב יבא סבא היה אמורא בדור השלישי והרביעי לאמוראי בכל וחי עשרות שנים אחר מותו של רבי שמעון בר-יוחאי ולכן לא ייתכן שרשב"י אמר מאמר בשמו. לגבי תקופתו של

רב ייבא סבא אנו למדים ממספר מקורות בתלמוד. בדוגמה הבאה מסופר שרב ייבא סבא חי בימיהם של רב ברונא ורב חננאל ואף שימש אותם, כלומר היה צעיר מהם והשתייך לדור החכמים שאחריהם: "דרב ברונא ורב חננאל תלמידי דרב הוו יתבי בסעודתא, קאי עלייהו רב ייבא סבא. אמרו ליה: הב לן וניבריך..". (תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קג עמוד א).

כמו-כן למדים ממאמר זה, כי רב ברונא ורב חננאל היו תלמידיו של האמורא רב. וידוע, כי האמורא רב היה תלמידו של רבי יהודה הנשיא שהיה תלמידו של רבי שמעון בר יוחאי ולכן לא ייתכן שרבי שמעון בר יוחאי יצטט מאמר בשם מישהו שחי בתקופת תלמידי תלמידיו של תלמידי תלמידיו של רבי שמעון בר יוחאי. גם במקרה זה הטעות חוזרת בספר הזוהר במקומות נוספים.

שיבושי זמן – דוגמה ה':

שיבוש דומה אנו מוצאים גם ביחס לרב המנונא סבא. בספר הזוהר מסופר כאילו רבי שמעון בר יוחאי מצטט מספרו של רב המנונא סבא: "שתק רבי שמעון שעה. אמה, בכל מקום צריך שתיקה, חוץ משתיקה של התורה. גניזה אחת יש לי גניזה, ואיני רוצה שתאבד ממך, והיא דבר עליון, ומצאתי אותו בספרו של רב המנונא סבא..". (זוהר כרך א בראשית פרשת ויחי דף רמה עמוד א).

אלא, שרב המנונא סבא חי כמה דורות אחר רבי שמעון בר יוחאי וניתן ללמוד זאת בכמה מקומות בתלמוד. הנה דוגמא: "א"ר זירא אמר רבה בר שילא אמר רב המנונא סבא א"ר אדא בר אהבה אמר רב: הלכה כר' אלעזר" (תלמוד בבלי מסכת כתובות דף מ עמוד א). ממאמר זה ניתן להסיק כי רב המנונא סבא, היה תלמידו של רב אדא בר אהבה שהיה תלמידו של רב. ומכיוון שרב היה תלמידו של רבי יהודה הנשיא ורבי יהודה הנשיא היה תלמידו של רבי שמעון בר יוחאי הרי שלא ייתכן שרבי שמעון בר יוחאי יביא מאמר מספר שכתב מי שהיה תלמיד תלמידו של תלמיד תלמידו. ולכן הסיפור הזה בספר הזוהר הוא שקר.

וזה אינה טעות אחת באשר לרב המנונא סבא. ציטוטים מרב המנונא סבא מופיעים בספר הזוהר כמה פעמים ומעידים, שוב, כי כותב הזוהר הבדאי הרמאי האלילי, השאיר הרבה ראיות המוכיחות שמדובר בספר מומצא וחולני. הנה דוגמא נוספת: "אמר רבי אלעזר, ראינו שלפעמים המטה הזה נקרא מטה האלהים, ולפעמים נקרא מטה משה. אמר רבי שמעון [שנים היו, וכך בארנו] בספרו של רב המנונא סבא, יפה אמה שכלם אחד, בין שתאמר של הקדוש ברוך הוא, בין שתאמר של משה. והמטה הזה, לעורר צד הגבורה. ועל זה נגטה את ידה, יד שמאל, שהיא מצד הגבורה" (זוהר כרך ב שמות פרשת בשלה דף מח עמוד א).

שיבושי זמן – דוגמה ו':

בספר הזוהר אנו מוצאים את המאמר הבא: "רבי יהודה פתח, (משלי ל) תחת שלוש רגלי

אָרץ וגו', תחת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ. שְׁשִׁנְנוּ, אֵין לָךְ אִמָּה שְׁפֵלָה וְנִקְלִית וְבוֹזִיחַ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ הַמְּצָרִים, וְנָתַן לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלִיטָה מְשׁוּם יִשְׂרָאֵל וְשִׁפְחָה כִּי תִירַשׁ גְּבֵרְתָהּ - זֶה הִנֵּר שֶׁהוֹלִידָה אֶת יִשְׁמַעְאֵל, שְׁעָשָׂה בְּמַה רַעוּת לְיִשְׂרָאֵל, וְשָׁלַט בָּהֶם, וְעָנָה אוֹתָם בְּכָל מִינֵי עֲנוּיִים, וְנָזַר עֲלֵיהֶם בְּמַה שְׁמָדוֹת, וְעַד הַיּוֹם הֵם שׁוֹלְטִים עֲלֵיהֶם, וְאֵינָם מִנִּיחִים לָהֶם לַעֲמֹד בְּדָתָם. וְאֵין לָךְ גְּלוּת קִשָּׁה לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ גְּלוּת יִשְׁמַעְאֵל..” (זוהר כרך ב שמות פרשת שמות דף יז עמוד א).

כלומר, ספר הזוהר מעיד שהישמעאלים עשו רעות לישראל ושלטו בהם ועינו אותם וגזרו עליהם שמדות, ועד היום, שבו נכתב המאמר בזוהר, הישמעאלים שולטים על ישראל ואין גלות קשה כמו גלות ישמעאל.

כמובן שהמאמר הזה שקרי ומזויף, מכיוון שבתקופת התנאים, אליה מייחסים את זמן כתיבת ספר הזוהר, הישמעאלים כלל לא היו מאוחדים כאומה ובטח לא שלטו על ישראל. תקומתם של הישמעאלים החלה במאה השביעית למנינם על-ידי מוחמה, בערך חמש מאות שנה אחר תקופתו של רבי שמעון בר יוחאי. לכן, כשהבדאי כותב ספר הזוהר מדבר על הסבל שגרמו הישמעאלים לישראל הוא מתייחס לסיפורים שהוא מכיר מגלויות היהודים בספרד וצפון אפריקה אשר סבלו מרדיפות האיסלאם בתקופות מאוחרות מאוד ובטח לא מתקופת המשנה והתלמוד.

”גלות ישמעאל” הזאת, אשר אינה מוזכרת בחז”ל, מופיעה בספר הזוהר עוד מספר פעמים. הנה דוגמא נוספת: ”בְּעֶרְבִית הוּא בְּרַבְתַּי הַשְּׂכִיבֵנוּ, שְׁשׁוֹכְבֵת בֵּין זְרוּעֵי הַמֶּלֶךְ בְּגְלוּת. כְּאֲשֶׁר יָבֵא הַבִּקְרָה פֶּסַח אַחֲזוּ בוּ בִימִין. אֲבָל בְּזְרוּעַ שְׁמַאֵל שֶׁל יִצְחָק - הַדָּשׁ תִּשְׂרִי. (בראשית כד, טו) וְיִהְיֶה הוּא טָרָם פֶּלֶה לְדָבָר וְהִנֵּה רַבְקָה יִצְאָת, מִן הַגְּלוּת. וּמִשׁוּם שֶׁלֹּא יוֹצֵאת מִצַּד הַדִּין, יַעֲקֹב שָׁכַל אֶת יָדָיו, וְשֵׁם שׁוֹר בִּימִין, אַרְיָה בְּשְׁמַאֵל. וּמִשׁוּם זֶה (תהילים קי, א) גָּאֵם ה' לְאֹדְנֵי שֵׁב לִימִינֵי - זֶה צַדִּיק, כִּנְגֵדוּ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְאָמַר לוֹ שֵׁב לִימִינֵי, זְרוּעַ שֶׁל אַבְרָהָם, בְּגְלוּת שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל, עַד אֲשֵׁית אִיבֵיךְ הַדּוֹם לְרַגְלֶיךָ” (זוהר - רעיא מהימנא כרך ג (כמדבר) פרשת פנחס דף רמב עמוד ב).

ועוד אחת: ”וּמִשׁוּם שֶׁהִיא מִצַּד הַיְמִין - אֲבָן. וּמִצַּד הַשְּׁמַאֵל - גַּחְלֵת. בַּה לֹקַח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְמָה מִיִּשְׁמַעְאֵל וְאֲדוֹם, שֶׁהֵם אֲשִׁים נְכָרִיִּים וּמִים הַיְדִידוּנִים. וְהַמְּמַנִּים שֶׁלָּהֶם - סְמָאֵל וְנַחֲשׁ. סְמָאֵל אֵשׁ הַנִּיחָנָם, מְמַנָּה עַל הָאִמָּה שֶׁל עֵשׂוּ. נַחֲשׁ מְמַנָּה עַל הָאִמָּה שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל, וְהוּא רַחֵב הַמְּמַנָּה עַל הַיָּמִים. בִּימִין אַבְרָהָם, שֶׁדַּרְגָּתוֹ חֹסֵד, נוֹטֵל נִקְמָה מִיִּשְׁמַעְאֵל וּמִהַמְּמַנָּה שְׁלוֹ. וּבְשְׁמַאֵל יִצְחָק, שֶׁדַּרְגָּתוֹ פַּחַד, נוֹטֵל נִקְמָה מֵעֵשׂוּ וּמִהַמְּמַנָּה שְׁלוֹ. בְּשִׁנֵּי מְשִׁיחִים, שֶׁהֵם אֶחָד מִימִין - מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, וְאֶחָד מִשְׁמַאֵל - מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וּבְדַרְגָּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁהִיא כִּנְגֵדוּ, בְּסוּד שֶׁל (בראשית מח, יד) שָׁכַל אֶת יָדָיו {{כִּי מִנְשֵׂה הַכּוֹר}}. אַרְיָה לְשְׁמַאֵל. שׁוֹר לִימִין, שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל. בְּגִלְלַת שִׁיחָה גְּלוּת בְּעֵשׂוּ, נִמְצָא יָמִין הַקְּדוֹשָׁה עִם הַשְּׁמַאֵל שֶׁל עֵשׂוּ. וְשְׁמַאֵל הַקְּדוֹשָׁה עִם יָמִין טְמֵאָה שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל, {{שֵׁם מֵט}} עַד כִּי יָבֵא שִׁילָה, רוּעָה גָּאֵמָן, בְּדַרְגָּה שֶׁל תְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, נוֹטֵל נִקְמָה מֵעֵרֶב רַב. בְּשֵׁלֶשׁ דַּרְגוֹת אֵלוּ יַעֲקֹב {{יִצְאוּ}} כֹּהֲנִים לְיוֹם וְיִשְׂרָאֵלִים מִן הַגְּלוּת, וּבִהֵן יִקַּח נִקְמָה מֵעֵשׂוּ וּיִשְׁמַעְאֵל וְעֵרֶב רַב. כְּדָגְמָא שֶׁל עֵרֶב רַב

מְעַרְבִים בְּעֵשׂוֹ וַיִּשְׁמְעֵאל, כִּדְ יַעֲקֹב מְעַרְב בְּאַבְרָהָם וַיִּצְחָק, עֲרוֹב שֶׁל שְׁנֵיהֶם. וְכִד מְתַעַרְב שִׁילָה עִם מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד וּמְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְתֵהָא שְׁלִשְׁלֹת שָׁל שְׁנֵיהֶם כְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁרָאָה בְּלַעַם בְּנִבּוּאָתוֹ, שֶׁכִּד מְתַקְשְׁרִים שְׁנֵי מְשִׁיחִים בְּרוּעָה הַנְּאָמָן בְּשִׁלְשָׁה אָבוֹת בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה..” (זוהר – רעיא מהימנא כרך ג במדבר פרשת פנחס דף רמו עמוד ב). מכאן ניתן להסיק בפשטות, שספר האופל הוא ספר מזוייף ארוך ומשומד.

שיבושי זמן – דוגמה ז’:

ולא רק עם הישמעאלים התבלבלו כותבי ומעתיקי הזוהר. הנה כאן מאמר נוסף הלקוח מספר הזוהר: “על זה יש שדים יהודים וישמעאלים ונוצרים, והגדולה לפני עשו וישמעאלים. ומאיזה מקום היא? מן הגופות שלהם, שהם אחים עמנו מן הגוף, ולא מנשמה, ולא מן רוח, ולא מנפש, ולא מנשמה לנשמה” (זוהר חדש. רות דף לב עמוד א).

שדים נוצרים?! נוצרים?! והרי בתקופת רבי שמעון בר יוחאי מאמיני ישו היו כת יהודית קטנה והדת הנוצרית עוד לא נולדה. והרי זה ברור שמדובר במאמר מאוחר שנכתב בתקופה שבה האיסלאם והנצרות שלטו בעולם ולא בתקופת חז”ל אשר בזמנם הדתות הללו כלל לא היו קיימות. מאמר זה, בנוסף להיותו שיקרי הנו גם טיפשי ואווילי בהיותו מייחס לשדים השתייכות לדת.

שיבושי זמן – דוגמה ח’:

כידוע, נהוג לכנות את חכמי כל תקופה במונח מייצג. לדוגמא, חכמי המשנה נקראים תנאים. חכמים אלו חיו מסוף ימות בית שני ועד ימות רבי יהודה הנשיא אשר על פי המסורת אסף וקיבץ את דבריהם ויצר את המשנה.

לאחר מכן הגיעה תקופת חכמי התלמוד, הנקראים אמוראים. תקופה זו נמשכה החל מתלמידיו של רבי יהודה הנשיא ועד ימות רבינא ורב אשי אשר על פי המסורת חתמו את התלמוד הבבלי. הכינוי “תנאים” לחכמי המשנה ניתן על ידי האמוראים. כלומר, חכמי המשנה לא התייחסו לעצמם כתקופה, אלא בעקבות חתימת המשנה על-ידי רבי יהודה הנשיא כונו החכמים המוזכרים במשנה על-ידי הדורות הבאים “תנאים”.

ברור אם כן שבתקופת רבי שמעון בר-יוחאי, המוזכר במשנה ואשר היה אחד מרביותו של רבי יהודה הנשיא חותם המשנה, הכינוי “תנאים” לא היה קיים כלל וכלל!! וכטח לא הכינוי “אמוראים”, אשר חיו עשרות ומאות שנים אחר תקופת רבי שמעון בר יוחאי!

והנה לפנינו ספר הזוהר, אשר במאמריו נמצאים הכינויים: ‘תנאים’, ‘אמוראים’, ‘תלמוד ירושלמי’ ו‘תלמוד בבלי’, וזו ראייה ברורה, לכך שדברים אלו בוודאי לא נכתבו על-ידי רבי שמעון בר יוחאי ותלמידיו, אלא על-ידי נוכלים ורמאים בדורות מאוחרים, מכשפים ארוזים ופגאנים.

והנה כאן מאמר מספר הזוהר המזכיר את התנאים והאמוראים: "ותנאים ואמוראים, נפש יתרה לכל ישראל באחד - אחת היא, אבל לכל אדם הוא כפי מעשיו. ולמדנו מקל וחמר של התשובה, שקל ישראל באחד, בכל זמן שחוזרים מלם - מתקבלים. זהו שכתוב (דברים ה, י) כה' אלהינו בכל קראנו אליו. ששם ה' מכתר עליהם בכתרו, שהוא כתר עליון. וזהו נשמה יתרה של ישראל בשבת וימים טובים. ומשום זה תקנו בכל יום לחתם בשם ה' שהוא חותם של כל הברכות של התפלות, ולא אומרים מוסף בלי כתר. ובשבת תקנו לומר במוסף, כתר יתנו לך ה' אלהינו..". (זוהר - רעיא מהימנא כרך ג פרשת פנחס דף רמב עמוד ב).

גם כאן, לא מדובר במעידה מקומית יחידה, אלא שטות החוזרת על עצמה.

בדוגמה הבאה, הבדאי כותב הזוהר ייחס את השימוש במונחים "תנאים ואמוראים" למשה רבנו בתקופת רבי שמעון בר יוחאי עצמו: "פתח ואמר, תנאים ואמוראים, שכאשר היה קורא לללם, לרבי שמעון בכלל עמהם בכל זמן, אמר להם, אני משבח לכם כפי נדיבות שלכם, שאתם בני נדיבים אברהם יצחק ויעקב. אין מי שיכול לשבח לכם אלא אדון העולם, שאפלו התורה מלה עד אין סוף בכם היא תלויה, כמו מה שנאמר בתורה, (איוב יא, ט) ארבה מארץ מדה ורחבה מני ים. כך השבח שלכם. אבל יתקנים בכם מה שהתקנים בי, ששמחתי בכבודו של אהרן אחי, כמו שבארהו, הלב ששמח בגדלת אחיו, ולבש אירים ותמים..". (זוהר - רעיא מהימנא כרך ג פרשת פנחס דף רמג עמוד א).

במאמר הבא מוזכרת גם המשנה (מתניתין) אשר לא הייתה קיימת בימות רבי שמעון בר-יוחאי: "אמר רבי שמעון, זה הוד שלך, רועה נאמן, שבו אתה חרב מנבואתך משמאל, ומשום שאתה (ישעיה סג, יב) מוליך לימין משה, שהוא נצח, ראש של השחר, ונאמר (משלי ה, יט) אילת אהבים, לכן פתח דוד ואמר למנצח על אילת השחר, שבו יבא בעל נוצח הקרב. ומשום שנצח והוד הם שני מיני שחר בארו במשנה (מתניתין) מאימתי קורין את שמע בשחרין, ולא אמר בשחרה אלא בשחרין - לשון רבים, שנים..". (זוהר - רעיא מהימנא כרך ג פרשת פנחס דף רמג עמוד א)

גם התלמוד הבבלי והתלמוד הירושלמי, אשר נכתבו מאות שנים אחר רבי שמעון בר יוחאי מוזכרים בספר הזוהר: "על התעודה זו תלמוד ירושלמי דכתיב צור תעודה חתום תורה בלימודי. בא"י שם נקראו למודי ה' ושם היו ולא בח"ל. וכתיב לתורה ולתעודה. ועל התמורה. זו תלמוד בבלי שפלפלו בלשון יהדות והכל היה לפני הקדוש ברוך הוא קודם שברא העולם" (זוהר חדש כרך ב מגילות מגילת רות דף מט עמוד ב)

שיבושי זמן - דוגמה ט':

ספר הזוהר הארוך מפי הגבורה, משתמש בראיה למאמריו, בתרגומו לארמית של "התנא יהונתן בן עוזיאל" על התורה ועל הכתובים. בהמשך נביא את הדוגמאות. אלא, שלפי חז"ל תרגום יהונתן בן עוזיאל הוא על ספרי הנביאים בלבד. לא על התורה ולא על הכתובים. הנה

כאן דבריהם במסכת מגילה: "ואמר רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא: תרגום של תורה - אונקלוס הגר אמרו מפי רבי אליעזר ורבי יהושע. תרגום של נביאים - יונתן בן עוזיאל אמרו מפי חגי זכריה ומלאכי, ונודעוה ארץ ישראל ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה. יצתה בת קול ואמרה: מי הוא זה שגילה סתריי לבני אדם? עמד יונתן בן עוזיאל על רגליו ואמר: אני הוא שגילתי סתריך לבני אדם; גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי, ולא לכבוד בית אבא, אלא לכבודך עשיתי שלא ירבו מחלוקת בישראל. ועוד ביקש לגלות תרגום של כתובים, יצתה בת קול ואמרה לו: דייך! מאי טעמא - משום דאית ביה קיץ משיח" (תלמוד בבלי מסכת מגילה דף 197 עמוד א). כלומר, אונקלוס הגר תרגם את התורה לארמית. יונתן בן עוזיאל תרגם את הנביאים לארמית ונאסר עליו לתרגם לארמית את הכתובים.

והנה מצאנו, כי ספר הזוהר מצטט, על-פי דבריו, מתרגום יונתן בן עוזיאל על הכתובים. תרגום שעל פי עדות חז"ל כלל לא קיים: "מצנה אחת עשרה היא נקראת תפלה של שחרית, מנחה וערבית, מצד שלשת האבות, והיא תפלת ב"ל פ"ה. אין כל אלא צדיק, שכתוב (דברי הימים א כט) כי כל בשמים ובארץ, ותרגם יונתן בן עוזיאל, שאוחז בשמים ובארץ. פ"ה כחשבון מילה. ומה ברית בה מתניחים זכר ונקבה שלמטה - אף ביסוד מתניח חתן וכלה שלמעלה, הוא חי העולמים פולל ח"י ברכות, זהו שכתוב (משלי י) ברכות לראש צדיק" (ספר הזוהר פנחס רנ"ז עמוד א).

כמו-כן מצאנו בדברי ספר הזוהר ציטוט, על-פי דבריו, מתרגום יונתן בן עוזיאל על התורה. גם הוא ספר שלא קיים: "ויהי מקץ ימים וגו', פתח רבי שמעון ואמר: מה זה מקץ ימים? אלא מאותו מקום שעתידי לומר בו קץ כל בשר בא לפני, קץ שם לחשך, ותרגם יונתן בן עוזיאל, קץ כל בשר - המחבל של כל בשר, מל אכי חבלה. ראה שעתידים לצאת ממנו מחבלים ברמים, שהם ישר אל, שנאמר בהם כי כרם יהוה צבאו"ת בית ישר אל, בגלל כך ואל קין ואל מנחתו לא שעה, וראה שעתידים לצאת מהבל פמה צדיקים, בגלל זה וישע יהוה אל הבל ואל מנחתו" (זוהר. תיקון ששים ותשע. דף ק"ג עמוד ב).

הבדאי הנוכל המכשף הארור פשוט טעה. לא מדובר בתרגום יונתן בן עוזיאל אלא ככל הנראה בתרגום מאוחר יותר המכונה "תרגום ירושלמי" הנכתב בראשי תיבות ת"י כמות תרגום יונתן (ת"י), ואשר כלל לא היה מצוי בידי רבי שמעון וחכמים בני דורו.

שיבושי זמן - דוגמה י':

בספר הזוהר מובא המאמר הבא: "ובת מלך אסורה בסרכות, בבית הסהר בגלותה. והיא קן של סמאל בין הכוכבים. והקדוש ברוך הוא נשבע, (עובדיה א) אם תגביה פגשך ואם בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאם ה'. ושכינה נגה, ונגה לאש (יחזקאל א), ומכאן קראו לבית הפנסת אש נגה..". (זוהר - רעיא מהימנא כרך 1 פרשת כי תצא דף רפב עמוד א). כלומר כותב ספר הזוהר מסביר במאמר מדוע נקרא בית כנסת "אש נגה". אלא שהכינוי "אש נגה" לבית כנסת, לא מופיע כלל בשום מקור בחז"ל. אין מילה כזאת. המילה "אש-נגה" מוכרת מ-"הלדינו"

שמקורה ספרדית קדומה, שם משמעותה אכן בית כנסת. כלומר כותב הזוהר התבלבל בתקופה והשתמש במילה שמקורה בספרדית. שפה שכלל לא הייתה קיימת בתקופת חז"ל וסבר כי מקור המילה קדום.

שיבושי זמן - דוגמה יא':

בספר הזוהר מובא המאמר הבא: "אר"ש אמר רבי יוסי אמר רב כל צבאותיו של אותו עבד נוטלים אור ונהנין מזיו הנשמה דתאנא אור הנשמה לעולם הבא גדול מאור הכסא והא מהכסא נטלה הנשמה אלא זה לפי הראוי לו וזה לפי הראוי לו" (זוהר - מדרש הנעלם כרך א פרשת חיי שרה דף קכו עמוד ב). רבי יוסי המוזכר במאמר היה תנא בדורו של רבי שמעון בר-יוחאי. לפי המדרש רבי יוסי ציטט מאמר בשם האמורא רב. האמורא רב היה תלמידו של רבי יהודה הנשיא ורבי יהודה הנשיא היה תלמידו של רבי יוסי. לכן, לא ייתכן שרבי יוסי יציטט דברים בשם תלמיד תלמידו וודאי שלא לאור המציאות בה, כנראה רבי יוסי נפטר עוד לפני שהאמורא רב נולד.

שיבושי זמן - דוגמה יב':

בספר הזוהר מובא המאמר הבא: "ר' אלעזר הוה יתיב קמיה דר"ש אבוי והוי עמיה ר' יהודה ורבי יצחק ורבי חזקיה, א"ר אלעזר לרבי שמעון אבוי האי דכתיב לך לך מארצך וממולדתך..". (זוהר כרך א פרשת לך לך דף עח עמוד ב). לפי מאמר זה רבי אלעזר היה יושב לפני רבי שמעון בר-יוחאי אביו והיו עמו רבי יהודה ורבי יצחק ורבי חזקיה. כמובן שזה לא ייתכן. תחת השם רבי חזקיה ידועים שני חכמים אמוראים: רבי חזקיה בנו של רבי חייא ורבי חזקיה תלמידו של רבי ירמיה. שניהם נולדו עשרות שנים אחר מות רבי שמעון בר-יוחאי. השיבושים אודות רבי חזקיה מופיעים בעוד הרבה מקומות בספר הזוהר כמו הסיפור הבא: "ר' יהודה ורבי חזקיה הוו אזלי מקפוטקיא ללוד והוה רבי יהודה רכיב ורבי חזקיה על רגליו..". (זוהר כרך א (בראשית) פרשת ויצא דף קס עמוד א). על-פי סיפור זה רבי יהודה ורבי חזקיה היו הולכים יחד בדרך. כמובן שזה שקר משום שמדובר בשני חכמים מתקופות שונות. רבי יהודה הוא בן תקופתו של רבי שמעון בר-יוחאי ורבי חזקיה, כאמור, לא חי בימיו. מאמרים רבים בשמו של רבי חזקיה וסיפורים של מפגש שלו עם חכמים שאינם בני דורות מעידים כי הבדאי כותב ספר הזוהר התבלבל וחשב את רבי חזקיה כתנא.